

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: Us II-111/2025-5

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja toga suda Eveline Čolović Tomić, predsjednice vijeća, Senke Orlić-Zaninović i Kristine Senjak Krunic, članica vijeća, te više sudske savjetnice Nele Petrović, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja KJ, [adresa], OIB: [osobni identifikacijski broj], kojeg zastupa opunomoćenik Bojan Bacinger, odvjetnik iz Čakovca, Kalmana Mesarića 1, protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Zagreb, Trg žrtava fašizma 3, OIB: 68011638990, radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 3. veljače 2026.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništavanje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, KLASA: UP/II-008-07/25-01/264, URBROJ: 401-01/04-25-5 od 29. travnja 2025.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova ovog upravnog spora.

Obrazloženje

1. Osporenim rješenjem tuženika odbijena je žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja Općine Donja Voća, KLASA: UP/I-008-01/24-01/01, URBROJ: 2186-014-24-02 od 18. listopada 2024., a kojim su odbijena 54 zahtjeva tužitelja za pristup informacijama podnesena u periodu od 2. siječnja do 16. ožujka 2023. (spojeni zaključkom prvostupanjskog tijela od 14. listopada 2024.).

2. Tužitelj je protiv osporenog rješenja podnio tužbu smatrajući isto nezakonitim zbog bitnih povreda postupovnih odredaba, kao i zbog toga što upravni akt ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati te u konačnici nisu adekvatno ispitani njegovi žalbeni razlozi niti je obrazloženo zašto isti nisu uzeti u obzir, slijedom čega je činjenično stanje pogrešno i nepotpuno utvrđeno, a što je rezultiralo i pogrešnom primjenom materijalnog prava na štetu tužitelja. U tužbenim razlozima, u bitnom, upire na članak 38. stavak 4. Ustava Republike Hrvatske te na članak 16. stavak 3., u vezi članka 5. stavka 1. točke 7. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“, broj: 25/13., 85/15. i 69/22. – dalje u tekstu: ZPPI), koje sadržajno citira, te zaključuje da su informacije koje se tiču raspolaganja javnim sredstvima dostupne javnosti bez provođenja testa razmjernosti i javnog interesa, zbog čega su tužitelju mogle biti omogućene informacije koje se tiču predmetne tematike. Osvrće se na sadržaj osporenog rješenja te na Statut Općine Donja Voća, pri čemu citira definiciju informacije iz članka 5. stavka 1. točke 3. ZPPI-a, dodajući da definicija informacije

prema ZPPI-u u praksi obuhvaća sve podatke koje tijela javne vlasti posjeduju u bilo kojem obliku, a što u praksi znači da građani imaju pravo pristupa širokom spektru dokumenata poput službenih akata, odluka, izvješća, financijskih podataka i dr. Smatra da korištenje prava zajamčenog ZPPI-om nije i ne može biti ni zlouporaba ni privatni obračun, već upravo suprotno, riječ je o legitimnom demokratskom mehanizmu kojim se osigurava transparentnost rada tijela javne vlasti. Svaki građanin, neovisno o svojoj bivšoj ili sadašnjoj političkoj funkciji, ima pravo zatražiti informacije od javnih tijela, osobito kada se one odnose na trošenje javnih sredstava, donošenje odluka i postupanje u okviru javnih ovlasti, a što nastavno detaljnije pojašnjava. Drži povrijeđenim i pravo na obrazloženu odluku, a što je imalo za posljedicu i povredu prava na pravično suđenje. S tim u vezi, upire na praksu Europskog suda za ljudska prava, Ustavnog suda Republike Hrvatske, te Vrhovnog suda Republike Hrvatske, u bitnom iznoseći da se svrha obrazloženja odluka državnih tijela sastoji u tome da se nezadovoljnoj stranci omogući njezino pobijanje, služeći se dopuštenim pravnim lijekom. U suprotnom, nezadovoljna stranka ne bi znala razloge na kojima se takva odluka temelji pa se, posljedično, ne bi mogla na valjani način poslužiti dopuštenim pravnim sredstvom. Slijedom svega navedenog, tužitelj predlaže ovom Sudu poništiti osporeno rješenje, uz naknadu iskazanog troška za sastav ove tužbe.

3. Tuženik, u odgovoru na tužbu, drži tužbene navode neosnovanim te u potpunosti ostaje kod razloga navedenih u obrazloženju osporenog rješenja. U bitnom, ističe da je, suprotno tužbenim navodima, uzeo u obzir žalbene navode tužitelja te je utvrdio da su isti neosnovani, jer iz sadržaja obrazloženja rješenja Općine Donja Voća proizlazi da je prvostupanjsko tijelo detaljno obrazložilo razloge zlouporabe prava na pristup informacijama zbog kojih je rješenjem odbilo 54 zahtjeva tužitelja. Vezano za navode tužitelja da se tražene informacije odnose na raspolaganje javnim sredstvima i da su mu mogle biti omogućene takve informacije, tuženik navodi kako je u prvostupanjskom postupku utvrđena zlouporaba prava na pristup informacijama, zbog čega su prvostupanjskim rješenjem zahtjevi tužitelja odbijeni i temeljem članka 23. stavka 6. točke 5. ZPPI-a. Naime, stav je tuženika da u slučaju utvrđenja da u pojedinačnim slučajevima postoji zlouporaba prava na pristup informacijama, nema potrebe za odlučivanjem o dostupnosti traženih informacija, slijedom čega tuženik u žalbenom postupku, kod utvrđivanja je li došlo do zlouporabe prava, nije razmatrao dostupnost/nedostupnost samih informacija, nego je utvrđivao činjenicu da li se tužitelj u konkretnom slučaju koristio svojim zakonskim pravom na način koji dovodi do opterećivanja rada i redovitog funkcioniranja tijela javne vlasti, odnosno da li je došlo do kršenja zakonskog načela međusobnog poštovanja i suradnje iz članka 9.a ZPPI-a. Dodaje, kako je iz dokumentacije spisa predmeta jasno vidljivo da je tužitelj u vremenskom periodu od siječnja 2023. do sredine ožujka 2023., dakle u dva i pol mjeseca podnio prvostupanjskom tijelu 54 zahtjeva za pristup informacijama, a prema navodima prvostupanjskog tijela, koji su potkrijepljeni odgovarajućim dokazima, i više od 1000 mailova. Upire na činjenicu da je tužitelj i ranijih godina podnosio zahtjeve za pristup informacijama, koje je Općina Donja Voća rješavala, pa je u obrazloženju prvostupanjskog rješenja naveden ukupan broj zaprimljenih zahtjeva, kao i broj zahtjeva koje je tužitelj podnio u 2021., 2022., 2023. i 2024. godini, uz pojašnjenje da njihova ukupnost i količina predstavljaju znatno opterećenje za rad Općine Donja Voća, koja ima mali broj zaposlenika. Nastavno se tuženik osvrće na sadržaj podnesenih zahtjeva (primjerice: „Da li je odlučeno da će se napokon prestati lagati i krasti?“, Da li ste provjerili da li je vijećnica D danas mogla na posao?, Da li je na posao mogao i SP zvani P, a svima poznat kao crni anđeo?“, Kakva je funkcija „izgrađene kućice“ ispred

Općine?, Da li je moguće Općina nabavila kakvog „psa čuvara“ ili slično biće?“ i dr.), a temeljem kojih je prihvatio istinitima navode prvostupanjskog tijela da podnošenje takvih zahtjeva uzrokuje konstantnu uznemirenost službenika i djelatnika tog tijela te da su tužiteljevi zahtjevi usmjereni na vrijednosne sudove i privatne obračune. U odnosu na prigovor prava na obrazloženu odluku, tuženik ističe kako su i prvostupanjsko tijelo, a i tuženik kao drugostupanjsko tijelo, donijeli obrazložene odluke, zbog čega drži nejasnim pozivanje tužitelja na praksu domaćih sudova i Europskog suda za ljudska prava, sukladno kojoj odluka mora biti obrazložena, jer u konkretnom slučaju nije dovedeno u pitanje pravo tužitelja na pravično upravno postupanje. S obzirom da se tužitelj u tužbi poziva na praksu Europskog suda za ljudska prava, tuženik također ukazuje na praksu tog suda, odnosno odredbu članka 35. stavka 3. točke a) Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, prema kojoj će sud proglasiti nedopuštenim svaki pojedinačni zahtjev ako zahtjev smatra inkompatibilnim odredbama Konvencije i dodatnih Protokola, očito neosnovanim ili zloupotrebom prava na podnošenje zahtjeva. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže ovom Sudu odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan.

4. Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj: 36/24. – dalje u tekstu: ZUS), odgovor na tužbu tuženika dostavljen je tužitelju.

5. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

6. Ocjenjujući zakonitost osporenog rješenja u granicama zahtjeva iz tužbe, sukladno odredbi članka 47. stavka 1. ZUS-a, ovaj Sud nalazi da je tuženik pravilno postupio kada je odbio žalbu tužitelja te da time nije povrijedio zakon na njegovu štetu.

7. Naime, razmatrajući sadržaj tužiteljevih zahtjeva za pristup informacijama, kao i podatke sveza spisa pribavljene u postupku povodom tih zahtjeva, te odgovor na tužbu tuženika, ovaj Sud nalazi da se osporeno rješenje ne može ocijeniti nezakonitim iz razloga na koje tužitelj upire u tužbi. To stoga jer je tuženik svoju odluku utemeljio na činjenicama koje su u postupku pravilno i u potpunosti utvrđene, nakon čega je, detaljno navodeći i opisujući sve zahtjeve tužitelja, ispravnom primjenom odredbi članka 23. stavka 6. točke 4. i točke 5. ZPPI-a, osnovano zaključio da se u odnosu na dio predmetnih zahtjeva ne radi o informaciji u smislu članka 5. stavka 1. točke 3. ZPPI-a, jer bi na konkretna pitanja iz tužiteljevih zahtjeva prvostupanjsko tijelo trebalo izraditi odgovore, odnosno nove informacije, dok je u preostalom dijelu, s obzirom na sadržaj podnesenih zahtjeva, došlo do zloporabe prava na pristup informacijama zbog prekoračivanja pravne i moralne granice primjene instituta prava na pristup informacijama te dovođenja do opterećivanja rada prvostupanjskog tijela.

8. Pritom je, argumentirano obrazlažući stajališta istaknuta u osporenom rješenju, tuženik dao dostatnu i jasnu analizu razloga kojima se rukovodio zaključujući da u konkretnom slučaju žalbeni navodi tužitelja nisu osnovani, a koje razloge, zbog nepotrebnog ponavljanja, u cijelosti prihvaća i ovaj Sud, jer su utemeljeni na pravilnoj ocjeni dokaza provedenih u postupku te na pravilnom tumačenju relevantnih odredaba primijenjenog materijalnog prava.

9. Kod toga, Sud nalazi potrebnim dodatno istaknuti da se obveza obrazlaganja odluka ne može shvatiti kao zahtjev za detaljnim odgovorom na svaki navod, već opseg obrazlaganja odluke ovisi o prirodi iste te se utvrđuje prema okolnostima konkretnog slučaja i prirodi stvari, s tim da u obrazloženju moraju biti navedeni pravno odlučni razlozi na kojima je odluka utemeljena. Tom uvjetu je ovdje udovoljeno, jer je u osporenom rješenju tuženik, upravo imajući u vidu okolnosti konkretnog slučaja i prirodu ove stvari, naveo pravno odlučne razloge kojima se rukovodio ocjenjujući

zakonitim prvostupanjsko rješenje, a iz kojih razloga posljedično proizlazi neosnovanost žalbenih prigovora na kojima tužitelj inzistira i u tužbi.

10. Naime, i po ocjeni ovoga Suda, tuženik je ispravno ocijenio, i valjanim razlozima obrazložio, da se u konkretnom slučaju radi o zlouporabi prava na pristup informacijama, zbog čega u takvoj pravnoj situaciji nema potrebe odlučivati o dostupnosti traženih informacija (pa tako, među inima, i informacije o raspolaganju javnim sredstvima), jer već utvrđenje zlouporabe prava na pristup informacijama samo po sebi predstavlja zapreku da se o zahtjevima razmatra po drugim osnovama.

11. Kako je, dakle, osporeno rješenje doneseno u granicama zakonom propisanih ovlasti tuženika, koji je za svoju odluku naveo pravno relevantne razloge, obrazložene u smislu članka 98. stavka 5. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj: 47/09. i 110/21.), to ovaj Sud nije našao osnove navedeno rješenje, uz obrazloženje kakvo je njime dano, ocijeniti nezakonitim. Ovo osobito imajući u vidu da tužitelj pravilnost osporenog rješenja pobija ukazujući na iste činjenice i dokaze na kojima je rješenje tuženika utemeljeno, ali ih drukčije tumači, dajući u stvari svoje viđenje i ocjenu činjeničnog stanja utvrđenog u postupku te svoju interpretaciju primijenjenog materijalnog prava, što nije od utjecaja na drukčije rješenje ove stvari.

12. Na kraju, Sud nije našao osnovanim niti zahtjev za naknadu troškova ovog upravnog spora, jer tužitelj nije uspio s tužbenim zahtjevom pa mu, sukladno članku 147. stavku 1. ZUS-a, ne pripada pravo na naknadu tog troška, radi čega je navedeni zahtjev valjalo odbiti.

13. Trebalo je stoga, temeljem odredbe članka 116. stavka 1. i članka 148. stavka 4. ZUS-a, odlučiti kao u izreci ove presude.

U Zagrebu, 3. veljače 2026.

Predsjednica vijeća
Evelina Čolović Tomić, v.r.